

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Ondřeje Bartoše ve věci

žalobce: **O N D R A s. r. o.**, IČO: 48150517
se sídlem v Hradci Králové, Lhotecká 209/37a
zastoupen: Mgr. Tomášem Pavlem, advokátem
se sídlem v Pardubicích, Smilova 547

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
se sídlem v Opavě, Kolářská 451/13

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. září 2024, č.j. 6101/1.30/24-4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci bylo dne 20. 9. 2024 doručeno rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce č.j. 6101/1.30/24-4, sp. zn. S8-2023-295 ze dne 17. 9. 2024, ve kterém žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj č.j. 12010/8.30/23-12 ze dne 26. 2. 2024 tak, že: I. Výrok I. bod 2 Rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj

- č.j. 12010/8.30/23-12 ze dne 26. 2. 2024 se mění tak, že se text „ust. § 87 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, nahrazuje textem § 87 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30.6.2024 (dále také „zákon č. 435/2004 Sb.“). II. V ostatním se rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj č.j. 12010/8.30/23-12 ze dne 26. 2. 2024 potvrzuje a odvolání obviněného, právnické osoby ONDRA s.r.o., IČ 48150517, se sídlem Lhotecká 209/37a, 500 09 Hradec Králové, zastoupeného Mgr, Tomášem Pavlem, advokátem, ev.č. ČAK 10040, se sídlem Smilova 547, 530 02 Pardubice, se zamítá.
2. Žalobci bylo dne 4. 3. 2024 doručeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj č.j. 12010/8.30/23-13 ze dne 26. 2. 2024. Tímto příkazem byl žalobce uznán vinným ze spáchání dvou přestupků na úseku zaměstnanosti, a to přestupku dle § 140 odst.1. písm. c) zákona č. 435/2004 Sb. a přestupku dle § 140 odst.1. písm. d) zákona č. 435/2004 Sb. a byl mu udělen správní trest, pokuta ve výši 85 000 Kč a dále mu bylo uloženo uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.
  3. Žalobci bylo tímto rozhodnutím kladeno za vinu, že umožnil paní N. T. a panu J. Č. výkon nelegální práce tím, že pro žalobce měly tyto osoby dne 12. 8. 2021 vykonávat závislou práci bez toho, aby s nimi měl žalobce uzavřenu pracovní smlouvu, nebo některou z dohod o práci vykonávaných mimo pracovní poměr a dále, že nesplnil oznamovací povinnosti ve vztahu k zaměstnání paní B. B., jako cizí státní příslušnice, čehož se měl žalobce dopustit tím, že písemně neinformoval příslušnou krajskou pobočku úřadu práce o jejím nástupu do zaměstnání.
  4. Žalovaný setrval na svém rozhodnutí, že žalobce spáchal přestupky dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 435/2004 Sb., za což mu byl dle ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., uložen správní trest pokuty ve výši 85 000 Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žalobní tvrzení

5. Žalobce má za to, že byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný dospěl ve správním řízení k nezákonnému závěru a to z následujících důvodů.
6. Žalobce zdůraznil, že opakovaně uváděl, že v řízení není pasivně legitimován, když osoby – N. T. aj. Č. - nebyly v žádném faktickém vztahu se společností ONDRA s.r.o. Tato společnost uvedeným osobám žádnou práci nezadávala, ani ji po nich nekontrolovala, natož aby jim vyplácela jakoukoli odměnu. Žalobce po celou dobu řízení uváděl, že práci, kterou tyto dvě osoby vykonávaly, jim zadával svým jménem a na svůj účet pan T. O., který není jednatelem společnosti, není oprávněn jakkoli společnost zavazovat a tyto osoby vzhledem k velmi blízkým osobním vztahům k panu T. O. (paní N. T. byla přítelkyní pana T. O. a pan J. Č. jeho blízkým kamarádem) vykonávaly uvedenou práci pro něho, jako výpomoc, když fakticky vykonávaly práci, kterou měl pro společnost vykonávat pan T. O. a ten si s nimi za provedenou práci sjednal odměnu, kterou jim měl uhradit ze svých osobních prostředků.
7. K prokázání těchto skutečností navrhoval žalobce provedení důkazů výsledkem paní N. T., pana J. Č., pana T. O. a rovněž výsledkem jednatele žalobce, pana M. O. Žalobce uvádí, že závěry oblastního inspektorátu práce (dále také „OIP“), které následně převzal i žalovaný, neodpovídají ani obsahu jejich výpovědí, učiněných v rámci kontroly dne 12. 8. 2021, kdy tyto osoby jednoznačně vypověděly, že práci jim zadával pan T. O. a ten je také

osobně po provedení práce v hotovosti vyplácel. Sám jednatel společnosti, pan M. O., uvedl, že se s těmito osobami na pracovišti nikdy nesetkal, žádnou práci jim nezařadil a o jejich působení v prostorách společnosti se dozvěděl až ex post od svého syna, který však není ani statutárním orgánem společnosti, ani osobou, která by byla na základě jakéhokoli zmocnění od společnosti oprávněna za tuto společnost jednat a z jeho strany se tak jednalo o čistě jeho soukromou aktivitu, která nemá ve vztahu ke společnosti žádné účinky.

8. Žalobce tak nebyl v žádném vztahu k těmto osobám a ty tak nemohly být ani ke společnosti ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti zaměstnance a zaměstnavatele, což je nezbytným pojmovým znakem závislé práce. Z provedeného dokazování naopak dle žalobce vyplývá, že ostatní zaměstnanci, kteří vykonávali pro žalobce práci, byli v přímém vztahu ke společnosti. Tito zaměstnanci, tj. paní B. B. a paní U. M., byli vždy vyplácani právě touto společností a především jim jejich práci zadával a kontroloval výlučně pan M. O., jako jednatel společnosti.
9. V řízení dle žalobce nebylo dále prokázáno, že by paní N. T. a pan J. Č. dostali za práci, kterou vykonali dne 12. 8. 2021 do zahájení kontroly na pracovišti žalobce, jakoukoli odměnu. Vzhledem k času, kdy byly sepsány protokoly o poskytnutí informací, se však mohly tyto osoby, dle mínění žalobce, nacházet v provozovně žalobce maximálně několik desítek minut. V tomto ohledu žalobce uvedl, že byl OIP ve vztahu k paní N. T. a panu J. Č. stíhán výlučně za to, že tyto dvě osoby se v jeho provozovně zdržovaly dne 12. 8. 2021. Vzhledem k zastavení řízení pro skutky, pro které byl žalobce ve vztahu k těmto dvěma osobám v minulosti OIP stíhán, nelze brát v potaz jakékoli skutečnosti, které se odehrály před 12. 8. 2021 a v řízení je možno rozhodovat pouze na základě skutečností, které se k těmto osobám vztahují a které se odehrály výlučně v tento den. Toto jsou dle mínění žalobce zcela zásadní skutečnosti, kterým se OIP ani žalovaný v rámci řízení vůbec nevěnovali a z uvedeného důvodu nemohli dojít k objektivnímu závěru, který by měl oporu ve skutkovém stavu a nemohli tak učinit ani správný právní závěr o spáchaném přestupku.
10. Žalobce také upozornil, že je-li stíhán ve vztahu k paní N. T. a panu J. Č. za to, že tito pracovali v provozovně jeho společnosti po zanedbatelný časový úsek dne 12. 8. 2021 (aniž by jim on sám práci zadal a aniž by s těmito osobami byl v jakémkoli právním vztahu), nemůže být žalobce viněn z toho, že těmto osobám umožnil výkon nelegální práce. Proto, aby mohlo k výkonu nelegální práce dojít, musí být bezpodmínečně naplněna premisa, že osoby vykonávaly pro žalobce závislou činnost. Znaky závislé práce (práce ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, práce jménem zaměstnavatele, práce podle pokynů zaměstnavatele a osobní výkon práce zaměstnancem) musí být naplněny kumulativně a beze zbytku. Na základě provedeného dokazování však nelze v žádném případě dovodit, že by práci v jednom dni, po dobu maximálně několika desítek minut, bez toho, aniž by se jednatel společnosti s panem Č. a paní T. kdykoli potkal, nebo jim dokonce zadal práci, nebo dal jakýkoli pokyn k jejímu výkonu, mělo ze strany těchto osob docházet k výkonu závislé práce. V řízení dokonce nebylo ani nijak prokázáno, že by paní N. T. a pan J. Č., za svoji práci dne 12.8.2021 (za jiné období totiž nelze žalobce pro zastavení řízení vůbec stíhat) dostali vůbec jakoukoli odměnu.
11. Proto žalobce navrhoval provedení výslechu paní T., pana Č. a své osoby, což však OIP ani žalovaný neučinili a na základě tohoto pochybení došlo k nesprávnému posouzení skutkového stavu a na jeho základě pak i k nesprávnému právnímu posouzení věci. OIP ani žalovaný pak dokonce nevyslechli pana T. O. a ten se tak v řízení žádným způsobem

nevyjádřil, přestože byl jak panem Č., tak paní T. označen za osobu, která jim práci zadala. Uvedené osoby nebyly vyslechnuty ani k jejich vzájemnému vztahu, takže nebylo možné posoudit, zda se nejednalo v daném případě o společenskou úsluhu. Přitom z vyjádření těchto osob vyplývá, že ve faktickém vztahu k žalobci nebyly a byly naopak ve vztahu výlučně k panu T. O.

12. Žalobce poukázal například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č.j. 2 Ads 25/2018 ve kterém se Nejvyšší správní soud zabývá možností použít protokol o kontrole „sám o sobě“ jako důkaz ve správním řízení. V tomto rozhodnutí uvádí, že takto protokol o kontrole sice za určitých velmi specifických okolností použít lze (například při nesoučinnosti účastníka řízení, nezpochybněním obsahu protokolu v námitkách apod.), ty však v daném případě rozhodně naplněny nebyly. Správní orgán je naopak v řízení povinen provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci (§52 správního řádu) a v případě, že má být účastníku řízení uložena povinnost, je správní orgán povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící v neprospěch i prospěch toho, komu má být povinnost uložena (§50 odst. 3 správního řádu). Správní orgán však potřebné dokazování neprovedl a jednal tak v rozporu s povinnostmi, které mu správní řád ukládá. Na základě takového jednání pak vydal nesprávné rozhodnutí, které je touto žalobou napadáno.
13. OIP ani žalovaný se fakticky vůbec nezabývali otázkou, kdy nastoupila paní B. B. do zaměstnání ke společnosti ONDRA, s. r. o. poprvé, k čemuž se mohl vyjádřit právě jednatel společnosti pan M. O. Tuto skutečnost pak OIP ani žalovaný nezjišťoval ani u samotné paní B. Tyto okolnosti pak mohly mít vliv například na to, kdy došlo ke spáchání přestupku poprvé a zda tedy není na místě konstatovat, že uvedený přestupek je s ohledem na dobu od jeho spáchání již prekludován. Ani v tomto ohledu nevyhověl OIP ani žalovaný návrhu žalobce na provedení dalšího dokazování právě např. výpovědí pana M. O., jako jednatele společnosti. I v tomto ohledu má pak žalobce za to, že řízení trpí vadou pro nedostatečně zjištěný skutkový stav.
14. Žalobce měl za to, že protokol o kontrole sám o sobě nemůže být jediným podkladem pro učinění bezvadného rozhodnutí, obzvláště za situace, kdy skutečnosti v něm obsažené buď neodpovídají závěrům pro konstatování, že se skutek stal, nebo je skutkový stav v nich zachycený natolik neurčitý, že vyvolává pochybnosti o tom, zda nebyl žalobce shledán vinným pouze na základě jakési mechanické presumpce viny ze spáchání přestupku.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný v podrobnostech odkázal na str. 5 až 10 napadeného rozhodnutí a vyslovil přesvědčení, že obě rozhodnutí orgánů inspekce práce byla vydána na základě skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zásadou materiální pravdy.
16. Žalovaný uvedl, že se k otázce pasivní legitimace žalobce vyjádřil na straně 6 rozhodnutí žalovaného, potažmo na stranách 18 a 19 rozhodnutí oblastního inspektorátu práce a setrval na tom, že byly naplněny všechny znaky závislé práce.
17. Žalobce uvádí, že navrhoval výslech paní N. T., pana J. Č., pana T. O. a rovněž výslech jednatele žalobce.

18. Dále konstatoval, že se návrhem na výslechy svědků zabýval a seznal, že je považuje za nadbytečné, neboť by nepřinesly lepší a jasnější objasnění věci a odkázal na str. 21 rozhodnutí oblastního inspektorátu práce a potažmo na str. 7 napadeného rozhodnutí. Navíc výslechy osob ex post, zvláště v případě osob, které v době kontroly na pracovišti nebyly (pan T. O. a jednatel žalobce), by nebyly pro objasnění skutkového stavu nijak více přínosné.
19. Žalovaný dále uvedl, že se k otázce druhého skutku a k otázce, kdy nastoupila paní B. B. do zaměstnání k žalobci poprvé, a to z pohledu prekluze tohoto přestupku, vyjádřil v napadeném rozhodnutí na straně 8, a na tomto vyjádření i nadále setrval. Výslech jednatele žalobce by rovněž byl v této věci bezúčelný, když z předložených dokladů nelze vyvodit jiný závěr, než který byl učiněn žalovaným, potažmo oblastním inspektorátem práce.
20. Žalovaný k námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu odkázal na str. 8 napadeného rozhodnutí a doplnil, že protokol o kontrole nebyl jediným podkladem pro vydání rozhodnutí. Oblastní inspektorát práce shromáždil množství podkladů, které jsou rovněž uvedeny v odůvodnění rozhodnutí oblastního inspektorátu práce. Jako podklad pro vydání rozhodnutí správního orgánu slouží vše, co je obsahem kontrolního spisu a následně i správního spisu, tedy vyjma protokolu i všechny navazující dokumenty, jako např. námitky proti kontrolnímu zjištění, vyjádření žalobce (ve kterém žalobce uvedl, že „Vámi zjištěné nedostatky uznáváme“ a ... „Vámi zjištěné nedostatky byly okamžitě napraveny, s paní T. byla uzavřena DPP, pan Č. již nastoupil do zaměstnání v jiné firmě po prázdninách a ÚP jsme informovali o zaměstnávání paní B. a paní M.“), podklady dodané žalobcem – karta zaměstnance, dohody o provedení práce, pracovní smlouva, výpisy z účtů, či osobní a majetkové poměry zjištěné správním orgánem z veřejně přístupných rejstříků atd.

IV. Přezkoumání věci krajským soudem

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
22. Z průběhu správního řízení krajský soud zjistil, že dne 12. 8. 2021 byla na pracovišti žalobce zahájena oblastním inspektorátem práce kontrola, jejímž předmětem bylo dodržování pracovněprávních předpisů se zaměřením na umožnění výkonu nelegální práce a informační a evidenční povinnosti při zaměstnávání zahraničních zaměstnanců.
- a) Kontrolní orgán ztotožnil na pracovišti při pracovní činnosti (balení kůží) paní N. T. Ta uvedla, že žádnou pracovní smlouvu neuzavírala ani nepodepisovala, na práci se domlouvá se synem jednatele žalobce, panem T. O., za vykonanou práci dostává odměnu ve výši 150 Kč za hodinu, peníze dostává po odpracované směně, pracovní doba je dle domluvy, práci jí přiděluje syn jednatele žalobce, žádnou výplatní pásku ani stvrzenku nedostává, pracuje zde již více než jeden rok.
- b) Dále kontrolní orgán ztotožnil při pracovní činnosti stejného druhu jako je uvedeno výše pana J. Č., který uvedl, že zde pracuje od 1. 7. 2021, práci si domlouvá se synem jednatele žalobce, odměna ve výši 150 Kč za hodinu je mu vyplácena hotově po směně bez podpisu

stvrzenky, práci vykonává po domluvě, nepodepsal žádnou dohodu o provedení práce nebo pracovní smlouvu.

- c) Dále kontrolní orgán ztotožnil na pracovišti při pracovní činnosti (navlékání kůží na sušení) paní B. B., která uvedla, že zde pracuje na základě dohody o provedení práce, tu jí přiděluje jednatel žalobce, odměna jí je vyplácena v hotovosti na základě podpisu o převzetí peněz. U žalobce pracuje od roku 2016.
  - d) Kontrolní orgán ztotožnil dále na pracovišti při pracovní činnosti (napínání kůží) paní U. M., ta uvedla, že u žalobce pracuje na základě pracovní smlouvy na zkrácený úvazek přibližně dva roky, na práci se domlouvá s jednatelem žalobce, výplatu ve výši 100 Kč na hodinu dostává v hotovosti, byla proškolená v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, osobní ochranné pracovní prostředky dostává od zaměstnavatele.
  - e) Kontrolní orgán oznámil konání kontroly jednatelem žalobce. Následně si vyžádal informace od Úřadu práce, krajské pobočky v Hradci Králové, zda žalobce splnil informační povinnost za zaměstnance B. B. a M. U. Zmíněný úřad kontrolnímu orgánu sdělil, že žalobce nesplnil k datu 12. 8. 2021 svoji informační povinnost vážící se k zaměstnankyni žalobce, paní B. B. – státní příslušnost Polská republika.
  - f) K naznačeným okolnostem se žalobce vyjádřil dne 18. 10. 2021 a uvedl, že pan J. Č. je kamarádem jeho syna a ten si ho v červenci a srpnu pozval na výpomoc. Paní N. T. je dlouholetou přítelkyní jeho syna a tomu pomáhala při balení kůží a syn ji vyplatil ze svých odměn. Žalobce dále uvedl, že nedostatky zjištěné kontrolním orgánem uznává a že k nim došlo z důvodu stěhování firmy do jiných prostor a problémů, které s tím souvisejí. Žádal, aby bylo k těmto okolnostem a dosavadní bezúhonnosti žalobce přihlíženo. Uvedl, že zjištěné nedostatky byly okamžitě napraveny, s paní T. byla uzavřena dohoda o provedení práce, pan Č. již nastoupil do zaměstnání v jiné firmě a žalobce informoval úřad práce o zaměstnání paní B.
  - g) Dále krajský soud zjistil, že dne 16. 11. 2023 doručil žalobce kontrolnímu orgánu Dohodu o provedení práce uzavřenou s paní T. a další vyjádření k věci. V něm uvedl, že v průběhu kontroly mu nebylo známo nic o tom, že pan Č. s nějakou prací pro společnost pomáhá. Přitom tuto činnost poskytoval synovi, zaměstnanci společnosti, panu T. O., kterému tím pomáhal. Nejednalo se tedy o žádnou práci pro žalobce. Zcela obdobná situace byla i v případě paní N. T. O tom, že byla taková výpomoc domluvena, se žalobce dověděl až po proběhnutí kontrole. Žalobce těmto osobám práci nezadával a tudíž o ní ani nevedl žádnou evidenci.
23. Hodnocením takto nastíněných skutkových okolností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná. Zamítavý rozsudek zdejšího soudu napadl žalobce kasační stížností, na základě níž Nejvyšší správní soud rozhodnutí zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (rozsudek ze dne 29. 5. 2025, č.j. 8 Ads 48/2025 – 34). Vytkl mu, že se nereagoval na jednu z klíčových stěžovatelčiných námitek týkajících se otázky přičitatelnosti jednání zaměstnance (syna jednatele) stěžovatelce, tedy žalobci. Dále uvedl, že *„Jakkoliv může mít NSS určité pochopení pro krajský soud v tom, že pro něj i s ohledem na vývoj řízení mohlo být nadbytečně konkrétně reagovat na stěžovatelčinu námitku, že dle svých slov není v řízení „pasivně legitimována“, je nutné trvat na tom, aby se touto stěžejní částí žalobní argumentace vypořádal nejprve on. V dalším řízení se tedy krajský soud bude zabývat otázkou naplnění znaků závislé činnosti mezi pracovníky a stěžovatelku za situace, kdy za ni fakticky jednal syn jejího jednatele (např. zadával pracovníkům práci a vyplácel jim odměnu).*

Zároveň vypořádá na to navazující otázku odpovědnosti stěžovatelky za spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a přičitatelnosti jednání jejího zaměstnance.“

24. Vázán takto vysloveným názorem Nejvyššího správního soudu přistoupil krajský soud k vypořádání námítky dotýkající se otázky naplnění znaků závislé práce mezi pracovníky a žalobcem v případě, že za něho fakticky jednal syn jeho jednatele.
25. Při řešení této otázky se vychází z ust. § 20 odst. 2 písm. f) přestupkového zákona, které uvádí, že za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje fyzická osoba, která za právnickou osobu jednala, jestliže právnická osoba výsledku takového jednání využila.
26. Výkladem tohoto ustanovení lze ve shodě s názorem žalovaného konstatovat, že *„Za právnickou osobu fakticky jednají fyzické osoby jako její zástupci, což jsou zejména statutární orgány a zaměstnanci, jejichž jednání se právnické osobě přičítá. Jednáním těchto fyzických osob pak fakticky dochází k naplnění znaků skutkové podstaty přestupku, za který odpovídá právnická osoba. Z důvodu právní jistoty a předvídatelnosti práva pro adresáty zákon stanoví, že skutkovou podstatu přestupku právnické osoby fakticky naplní svým jednáním fyzická osoba, jejíž jednání se přičítá právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu. Mezi fyzické osoby, jejichž jednání se přičítá právnické osobě, je zařazena též fyzická osoba, která plní úkoly právnické osoby nebo kterou právnická osoba používá při své činnosti, a fyzická osoba, která za právnickou osobu jednala, jestliže právnická osoba výsledku takového jednání využila (srov. Důvodová zpráva k zákonu č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich).“*
27. Je tak zřejmé, že námitka obviněného, že paní T. a pan Č. nebyli v žádném vztahu k žalobci, nýbrž ve vztahu k synovi jednatele žalobce, panu T. O., tak nemůže obstát. Žalovaný při hodnocení této námítky důvodně odkázal na podání žalobce, z něhož dovodil, že pan T. O. měl od žalobce zadané úkoly bez ohledu na to, že dokonce sám žalobce označil pana T. O. za zaměstnance společnosti. Jednalo se tedy o případ, na který přestupkový zákon myslí v ust. § 20 odst. 1, který definuje právnickou osobu, jako pachatele přestupku. Z tohoto ustanovení tak lze dovodit, že právnická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu; za porušení právní povinnosti uložené právnické osobě se považuje též porušení právní povinnosti uložené organizační složce nebo jinému útvaru, který je součástí právnické osoby.
28. Ve světle těchto závěrů a navazujících skutkových zjištění pak není důvod uvěřit tvrzení žalobce, že nevěděl, že na jeho pracovišti vykonávají práci, která je jeho hlavním předmětem podnikání (zpracování kůží a kožešin), osoby spřátelené se synem jednatele žalobce. Z Poskytnutí informací navíc vyplývá, že jak paní T., tak pan Č. věděli, že pracují pro žalobce, když úkoly jim zadával a odměnu vyplácel syn jednatele žalobce.
29. Krajský soud zcela souhlasí s názorem žalovaného, že paní T. a pan Č. vykonávali práci osobně (zjištění na pracovišti), práci vykonávali ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, kdy subjektivně vnímali, že jsou podřízeni pokynům syna jednatele žalobce a tuto práci vykonávali s příslibem odměny, která jim byla vyplacena po

směně. Práci vykonávali jménem žalobce, na pracovišti žalobce a k jeho prospěchu, když vykonávali práci spadající pod hlavní předmět podnikání žalobce.

30. Navzdory tomu, že žalobce poukazoval na blízký vztah paní T. (příteřkyně pana T. O.) a pana Č. (kamarád pana T. O.) k synovi jednatele žalobce panu T. O., krajský soud zcela souhlasí s názorem žalovaného, že nelze práci těchto osob považovat za společenskou úsluhu, jednorázovou pomoc mezi blízkými osobami či mezilidskou výpomoc, neboť tyto osoby dostávaly za svou práci odměnu, kterou nelze považovat za symbolickou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35).
31. Lze tak ve shodě s názorem žalovaného k této námitce shrnout, že v daném případě byl prokázán výkon závislé práce v den kontroly, tj. 12. 8. 2021. Z Poskytnutí informací paní T. a pana Č., a rovněž z Vyjádření k protokolu o kontrole č.j. 12425/8.71/21-11 vyplývá, že tyto osoby vykonávaly několikrát závislou práci i před kontrolou dne 12. 8. 2021. Tento závěr pak potvrzuje i skutečnost, že žalobce s paní T. následující den po kontrole, tj. 13. 8. 2021, uzavřel dohodu o provedení práce.
32. Z výpovědi shora vzpomínaných osob, tedy pana J. Č. a paní N. T. vyplývá, že v jejich případě došlo ke kumulativnímu splnění všech definičních znaků závislé práce tak, jak jsou vytyčeny v ust. § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), když obě osoby pracovaly na pracovišti v budově žalobce, kde vykonávaly požadovanou činnost, tedy balení kůží. Tuto činnost prováděly na základě pokynů udílených synem jednatele žalobce, tedy respektovaly požadavky kontrolované osoby. Za svoji práci měly přislíbenou odměnu, která jim po konci pracovní doby byla v hotovosti vyplacena. Práci prováděly opakovaně a soustavně. Písemná pracovní smlouva nebyla dle jejich tvrzení uzavřena a tuto skutečnost nevyvrátil ani žalobce.
33. Krajský soud tedy ve shodě s názorem žalovaného konstatuje, že žalobce jakožto zaměstnavatel, umožnil výkon závislé práce podle ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce paní N. T. (v období minimálně jeden rok do 12. 8. 2021) a panu J. Č. (v období minimálně od 1. 7. 2021 do 12. 8. 2021) v budově, v níž bylo pracoviště žalobce. Dle tohoto ustanovení se za závislou práci považuje práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.
34. Pracovní činnost shora uvedených osob spočívala v balení kůží do balíků a to mimo pracovněprávní vztah. Tím žalobce jako zaměstnavatel porušil ust. § 3 zákoníku práce, když umožnil výkon nelegální práce dle ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona č. 435/2004 Sb., dle něhož se nelegální práci rozumí závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovní vztah. Zákoník práce přitom stanoví, že závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, tedy pracovním poměru, či právním vztahu založeném dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.
35. Tyto závěry vyslovené krajským soudem jsou rovněž v souladu s prohlášením žalobce provedeným následně po zahájení kontroly dne 18. 10. 2021. Žalobce zjištěné nedostatky uznal, uvedl důvod, který byl jejich příčinou (stěhování firmy) a současně žádal, aby bylo přihlédnuto k dosavadní bezúhonnosti žalobce a také k tomu, že zjištěné nedostatky byly okamžitě napraveny.

36. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce svoje tvrzení následně s dvouletým časovým odstupem popřel. Neuvedl přitom žádný hodnověrný důkaz, který by změnu jeho názoru podpořil. Krajský soud stejně tak jako žalovaný tedy nevidí důvod, proč by k novému tvrzení žalobce měl přihlížet, a tudíž ani neshledal důvod pro to, aby vyhověl požadavku žalobce na provedení výsledku jednotlivých osob. Paní N. T. a pan J. Č. v den zahájení kontroly bezprostředně reagovali na otázky kontrolního orgánu a jejich reakce tak nevzbuzovala jakékoliv pochybnosti o pravdivosti vyřčených odpovědí. Na tato sdělení pak logicky navazovalo i vyjádření žalobce ze dne 18. 10. 2021. Za těchto jednoznačně nastavených skutkových okolností neshledává krajský soud žádný důvod pro to, aby s odstupem dvou let skutkové okolnosti na základě výsledků svědků jakkoliv revidoval. Nelze tak přisvědčit žalobní námitce, dle níž žalovaný postupoval v rozporu s povinnostmi, které mu ukládá správní řád. Naopak lze konstatovat, že žalovaný podpořil své rozhodnutí náležitě zjištěným skutkovým stavem na základě řádně vedeného důkazního řízení a pro podporu svých závěrů již nemusel přistoupit k provedení důkazů dalších žalobcem navrhovaných. V řádně zaznamenaném protokolu o kontrole tak lze shledat všechna potřebná skutková zjištění.
37. Ve shodě s názorem žalovaného tak krajský soud dospěl k závěru, že se žalobce dopustil přestupku ve smyslu ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb. na úseku zaměstnanosti tím, že umožnil shora vzpomínaným osobám - paní N. T. a panu J. Č. - závislou práci mimo pracovněprávní vztah.
38. Krajský soud má ve shodě s žalovaným za to, že společenská škodlivost jednání u přestupku dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, jako materiální stránka přestupku, byla v tomto případě naplněna. Žalovaný důvodně uvádí, že *„Společenská škodlivost tohoto přestupku (umožnění výkonu nelegální práce) spočívá v ohrožení zájmu společnosti na ochraně pracovního trhu a zájmu vytvářet v tržním prostředí rovné podmínky pro podnikání a konkurenceschopnost. Význam zákonem chráněného zájmu, který byl tímto přestupkem porušen či ohrožen, je zcela zásadní. Důležitost zákazu výkonu nelegální práce je vyjádřena mimo jiné tím, že jako minimální pokutu pro tento přestupek stanovil zákonodárce částku 50 000 Kč. Nelegální zaměstnávání totiž významně narušuje podmínky trhu práce, zaměstnavatel se tímto dopouští nekalé podnikatelské konkurence a nelegálně pracujícím osobám se nedostává ochrany zaručené pracovněprávními předpisy. Ze strany obviněného došlo k odstranění administrativních povinností spojených se zaměstnaneckou agendou a obviněný tak získal výhodu oproti jiným, v souladu se zákonem podnikajícím zaměstnavatelům.“* K těmto závěrům se přiklání i krajský soud.
39. Dále krajský soud konstatuje, že z důkazů založených ve správním spise rovněž vyplývá, že se žalobce dopustil spáchání přestupku na úseku zaměstnanosti dle ust. § 140 odst. 1 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., když nesplnil oznamovací povinnost podle tohoto zákona, neboť písemně neinformoval příslušnou pobočku Úřadu práce o nástupu do zaměstnání paní B. B., státní příslušnost Polská republika, nejpozději v den jejího nástupu k výkonu práce, tedy ke dni 3. 1. 2021. Z karty zaměstnance krajský soud ověřil, že pracovní poměr této osoby vznikl ke dni 1. 1. 2021, přičemž oznamovací povinnost, jak vyplynulo ze sdělení příslušného úřadu práce, nebyla ze strany žalobce ke dni zahájení kontroly, tedy ke dni 12. 8. 2021, splněna.
40. Krajskému soudu na základě shora uvedeného tak nezbylo, než žalobu s odkazem na ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

41. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývá, že by žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. srpna 2025

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu